

Jeg synes også, det er bemærkelsesværdigt, at en række af de meget stærke udfald, Venstres ordfører kommer med her, må bygge på, at man enten ikke har læst forslaget eller ikke har gidet sætte sig ind i det. Det er jo ikke korrekt, at arbejderbevægelsen ikke er omfattet. Det er faktisk sådan, at den netop er omfattet, hvis man ellers læser, hvad det går ud på.

Så er der noget, der halter i logikken. Jeg kan ikke forstå, hvordan fru Birthe Rønn Hornbech er i stand til at konstatere, at hvis PET har lavet noget, man ikke måtte, så var det justitsministerens ansvar at anlægge en straffesag, og samtidig sige, at venstrefløjen, som der ikke er konstateret noget på, skal undersøges både i den ene og den anden del af kroppen.

Hvordan kan det være, at fru Birthe Rønn Hornbech siger, at man ikke skal forfølge spørgsmål, der er mere end 30 år gamle, og så derefter gør det i forhold til venstrefløjen? Det hænger da ikke sammen.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg kan godt forstå, at justitsministeren med det samme føler sig ramt. Jeg synes også, det er en meget ufin konstruktion, at man i den grad benytter en højesteretsdommers udsagn. Jeg synes endda, det er meget ubehageligt. Det er jo også helt tydeligt, at når det spørgsmål bliver stillet, lige inden der bliver lukket for spørgsmål, er det stillet på en sådan måde, at det kan ses, at man kender svaret, når man stiller det. Spørgsmålet er jo ganske enkelt plantet, og jeg ved godt, at justitsministeren har været meget ivrig efter, at det her spørgsmål skulle stilles.

Så må jeg sige til fru Elisabeth Arnold, at det beror på en erindringsforskydning, at jeg på noget tidspunkt skulle have udtalt mig for en undersøgelse. Men det er rigtigt, at jeg på et meget tidligt tidspunkt sagde, at jeg ikke fattede, at De Radikale kunne gå ind for lukkede døre, for dér troede jeg, vi var enige i Udvalget for Forretningsordenen om den generelle lov om kommissioner: at der skulle være åbne døre.

Jeg må altså fastholde over for hr. Søndergaard, at det her bliver håndplukkede dokumenter. Det er jo det, der er det mærkværdige ved det, eftersom forslaget nu med ændringsforslagene fastslår, at når det drejer sig om undersøgelser mod PET, så gælder der vidnepligt og pligt til at aflevere dokumenter, men når det drejer sig om partierne – på venstrefløjen, må man formode – er det hele frivilligt.

Så kan man komme og gå, som det passer en. Det er da helt utroligt, som det lovforslag er kommet til at se ud.

Så må jeg altså også sige til dem, der hævder, at man da må have undersøgt venstrefløjen for længst, at vi ved, at statsministeren her i spørgetiden har været meget passiv, for ikke at sige nejsiger til spørgsmålet om at få undersøgt Stasiarkiverne og har haft alle mulige undskyldninger.

Med hensyn til AIC skal jeg sige til hr. Buksti: Det er muligt, at jeg udtrykte mig uklart, men jeg henviste til Enhedslistens dagsorden, som vi netop har stemt ned, hvor der pudsigt nok ikke nævnes AIC.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det er simpelt hen ikke ordentligt arbejde af fru Birthe Rønn Hornbech pludselig at begynde at kalde det ufin, at der bliver rejst et spørgsmål til en minister i en almindelig lovgivningsproces, at begynde at sammenligne det med en tidligere sag, som der i øvrigt er fældet dom i for at blokere for Ombudsmandens muligheder for at være kompetent ved at stille spørgsmål, og drage det ind i forbindelse med, at der i den her sag bliver stillet spørgsmål om, hvem der har rådgivet ministeren. I hele den her proces er det indgået i debatten, at jeg skulle være historieløs på grund af min alder, som desværre kun er 38 år, da jeg jo kun var 7 år i perioden for kerne-spørgsmålet her. Fru Birthe Rønn Hornbech har jo ikke følt sig for fin til at bruge min alder i argumentet om, at det vel må skyldes den unge justitsminister, at der overhovedet er kommet det her lovforslag.

Da det har været et kernepunkt for Venstre og ikke alene fru Birthe Rønn Hornbech, men også den tidligere formand for Venstre, hr. Uffe Ellemann-Jensen, har brugt det i tale og i skrift i mange sammenhænge, synes jeg, det er på sin plads, at det kommer frem, at jeg, inden jeg traf min beslutning, lod mig rådføre af den person, som er udpeget til at sidde som formand for det udvalg, som fru Birthe Rønn Hornbech bakker op om, nemlig Wendler Pedersen-udvalget.

Ansvar for min egen beslutning ligger naturligvis helt og holdent hos mig selv, men det har da betydning i forhold til den debat, som fru Birthe Rønn Hornbech selv har været med til at føre, om, at der ikke er noget grundlag. Alt kan jo forklares med baggrund i instruktionen i 1968. Dér er det vigtigt at holde fast i, at det ikke alene er mig og regeringen, men altså også